

ПРЕС КЛИПИНГ

28-29. јул 2012.

НАСЛОВИ

Шта нас чека са новом владом;(стр.2)

Од сатнице нема ни за пилетину; (стр.4)

Расте број гладних у Србији;(стр.6)

Крајем јула и у августу нова поскупљења хране;(стр.7)

Послодавац закључао капију и отишао на одмор;(стр.8)

Замрзнут штрајк глађу;(стр.10)

Шта нас чека са НОВОМ ВЛАДОМ

Е. Е. Р.

Са претходном владом нису испуњене наде о бољем животу. Плата са 429 пала на 357 евра. Без посла остало четврт милиона људи

ОЧЕКИВАЛИ смо бољи стандард, више запослених, веће плате. Четири године касније већина би се радо вратила на тадашње стање. Оптимизам из експозеа бишег премијера Мирка Цветковића данас делује као бајка. Нови председник Владе Србије умеренији је у обећањима. Планови рада разликују се баш колико и околности у којима формирају кабинете. И тада и сада најважније је било сачувати посао. Иако је он доносио све мање пара. Гледано у динарима, просечна плата у Србији је данас за скоро 9.000 динара већа него пре четири године. Јунска је износила 42.335 динара, а у истом месецу 2008. године била је 33.058 динара. Али, евро је ишао још бржим темпом. Заједно са ценама. Данашња плата износи око 357 евра, а 2008. године смо примали у просеку 429 евра.

Са падом зарада не чуди што је већини грађана болна тачка - цене. У 2008. годину ушли смо са инфлацијом од 11 одсто на годишњем нивоу. Потрошачке цене, потом, бележе раст и кулминирају у јуну са 14,9 одсто у односу на исти месец 2007. Крај године, ипак, обележила је једноцифрена стопа инфлације: 8,6 одсто.

У јулу пре четири године килограм свињетине смо плаћали 460 динара. Данас за ово месо треба одвојити просечно 550 динара. Пилетина је била 194 динара, док сада кошта готово 300 динара. За јунетину је било потребно одвојити 530, а тренутна цена је готово 700 динара. Цена чајне кобасице није прелазила 800 динара, сада је премашила и 1.300. Врећа увозног детерџента за прање веша коштала је 350 динара, а ових дана је потребно барем дупло више. У ову годину ушли смо са инфлацијом од седам одсто. Тренутно, годишња стопа инфлације износи 5,5 одсто (јун 2012. на јун 2011. године). Инфлација је током маја и јуна забележила раст пре свега због поскупљења хране.

- У наредном периоду очекују нас благи инфлациони притисци због раста цене пољопривредних производа, очекиваног раста цена под контролом државе у другој половини године, као и раста цена увозних производа због корекције курса - истакао је Дејан Шошкић, гувернер централне банке.

Ни пре четири године нисмо се дичили запосленошћу. Таман у пролеће 2008. године откази су почели да се деле. Зато је и једно од обећања у експозеу бившег премијера Мирка Цветковића било ново запошљавање. Ни мање, ни више него - 200.000 људи.

Нажалост, време је ово жестоко демантовало. Уместо да упосле макар још једног члана, већина породица у Србији суочила се са губитком једне плате. У јулу те 2008. званично запослених је било мало мање од два милиона људи. Нова влада мандат започиње у тренутку када радну књижицу званично има 1,73 милиона људи. Само код предузетника без посла је остало око 170.000 људи. Ако се посматрају подаци из Анкете о радној снази, која у обзир узима и "сиву" економију и пољопривреднике, губитак је још већи. Прошлу владу је са неким видом зараде дочекало 2,64 милиона грађана, а испраћа је 2,14 милиона. Тачно пола милиона грађана мање. Нови премијер Ивица Дачић, међутим, и не обећава број нових запослених. Апелује, међутим, да привредници не отпуштају раднике, да им исплаћују плате, а држави порезе.

Главни разлог зашто нам обећања претходног премијера делују бајковито је криза у коју је Србија ушла свега неколико месеци по формирању тадашњег кабинета. Милојко Арсић, професор Економског факултета и члан економског тима бившег премијера, објашњава да у моменту када је прављен план нико није могао да предвиди размере рецесије.

РУПА У КАСИДржавни мањак у последње време лечили смо махом кредитима. Пресушиле су приватизације, па је држава постала главни клијент банака. Домаћих и страних. И јавни дуг је растао. Ту 2008. годину испратили смо са укупним јавним дугом од 8,8 милијарди евра. Ова година, која прети све већим јазом у српским финансијама, далеко је од краја, а ми смо страним и домаћим финансијским институцијама дужни чак 15,3 милијарде евра. Још почетком године пробали смо и законски лимит који је требало да позајмљивање заустави на 45 одсто БДП-а.

- Ни Међународни монетарни фонд, нити Светска банка тада нису знали да ли ће криза остати само у финансијском сектору - каже Арсић. - Већ крајем 2008. видело се да су ти планови нереални и данас мислим да је највећа грешка учињена што се тада није одустало од повећања пензија за десет одсто. Када посматрамо кретање БДП-а, Србија није прошла ништа лошије од земаља у региону. Раста није било ни у Румунији, нити у Хрватској, Македонији, Црној Гори... Сада је привреда у стагнацији, а шта ће се дешавати зависи од расплета у Европској унији. Ако у Европи почне опоравак, онда само од нас зависи да ли ћемо искористити ту шансу. Ако њу задеси крах, онда ми не можемо ништа.

Бивша влада сматрала је да ће успети да обезбеди годишњи раст бруто домаћег производа од седам одсто. Глобална криза, а домаћи привредници кажу и наша сопствена, из које годинама не излазимо, "помрсиле је конце" овој рачуници. Тако је Србија 2008. годину завршила са растом од 3,8 одсто. Већ следећа била је у "минусу". Имали смо пад производње од 3,5 одсто. Током 2010. смо се "попели" за свега један одсто, а прошлу смо завршили у "плусу" од 1,6 одсто. Гледано у износима, и поред тих осцилација, наш домаћи производ је четири године касније мањи. У 2008. је износио 1.907 милијарди динара, а прошле године је био - 1.889 милијарди динара. Ову годину смо почели са "минусом" од 1,3 одсто.

Да је нова влада буџет дочекала као њени претходници мање би је болела глава. У месецу формирања кабинета Мирка Цветковића прилив у државну касу износио је 60,8 милијарди динара. Дачићев кабинет дочекује мање новца. Примања буџета у јуну ове године била су за пет милијарди динара мања. Трошкови су, међутим, драстично порасли. У јулу 2008. године држава је потрошила 52,3 милијарде и тако била у суфициту од 8,5 милијарди динара. Суфицит буџета у Србији је сада заборављена реч. Држава је прошлог месеца потрошила 77,5 милијарди динара и тако доградила "минус" за још 22,9 милијарде динара. Током читаве 2008. године мањак у државној каси је догурао до 48,3 милијарде динара. Сада смо за само пола године успели да стигнемо до дефицита од чак 111,2 милијарде динара.

Евро смо последњег дана јула 2008. године плаћали 76,99 динара. То је, у поређењу са тренутним средњим курсом, чак 41,7 динара мање за један евро. У процентима: целих 35 одсто. - Од 2001. смо живели преко својих могућности - објашњава за "Новости" челни човек једне овдашње банке са страним капиталом. - Стандард нам је растао брже него капацитет примања, а највећи део новца давали смо у потрошњу. Живели смо на рачун аустријских, француских, грчких штедиша...

Када највише расте задуженост, расте и друштвени производ. Роба из иностранства куповала се кредитима, а у 2008. години дошло је до дефицита текућег рачуна од 20 одсто БДП.

- Током 2006. године наша се огромна количина девиза на тржишту. Банке су цео свој капитал из евра морале да конвертују у динаре. Динару, тако, расте вредност, што је био шок за цео систем. Последица тога је да је инфлација пала на прихватљив ниво - објашњава наш саговорник.

Данас, у 2012. години, привреда, по оцени банкара, доживљава слом. Банке слабо кредитирају. Укупан износ и број зајмова опада, држава се све теже задужује, јавни дуг премашује зацртану границу од 45 одсто, имамо спољнотрговински дефицит, троше се девизне резерве...

Нову владу у наредне четири године чека тежак задатак: у условима када више не може да се задужује, нити да одлаже реформе, мора да почне да уводи ред у систем.

Каматне стопе, и оне које банка зарачунава и оне које сама плаћа, тек незнатно су промењене у протеклом периоду. Тако је просечна камата на пласмане банака у јулу 2008. била 16,47 одсто, а данас је 14,24 одсто. Једини, и то већи изузетак, представља каматна стопа на државне записе Републике Србије: пре четири године држава је могла да се задужује по цени од 4,59 одсто, а данас по стопи од 12,51 одсто!

Грађани су у ово доба пре четири године били упола мање задужени: банкарски кредити грађанима износили су 312 милијарди динара, а данас су достигли 602 милијарде. Укупни кредити и грађанима и привреди износили су 1.004 милијарде динара, а данас су 1.991 милијарду динара. Стање задужености, међутим, гледано у еврима није толико увећано, пошто је добар део овог износа отишао на - курсне разлике у протеклом периоду.

Држава је средином 2008. године у банкама имала 26 милијарди динара депозита, а данас има 54 милијарде. Међутим, пре четири године кредити пословних банака држави износили су 18,7 милијарди динара, а данас чак 16 пута више: 295,3 милијарде динара!

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.239.html:390314-Od-satnice-nema-ni-za-piletinu>

Од сатнице нема ни за пилетину

М. Н. С.

За просечан сат рада у Србији из године у годину може да се купи све мање основних животних намирница. Статистички, плата нам мање вреди за набавку хране, али се до технике нешто брже долази

НИ пола килограма свињетине. Управо толико вреди просечан сат рада у Србији. И са годинама се "топе" грами. Последња просечна плата је била 42.335 динара, што значи да за пун сат запослени заради 240 динара. А за скоро две трећине радника у нашој земљи и тај просек је недостижан. Пре две године сат рада је доносио 197 динара у просеку. Тада се за њега могло купити 5,2 векне хлеба, а данас нешто мало више - 5,4. Скоро све остале намирнице сада троше више рада. Уместо 3,3 литре млека, са данашњом сатницом може да се купи 2,8 литара. Код јаја

је разлика још драстичнија. Некада смо могли да купимо скоро два паковања од по 10 комада, а данас - 16.

- Просечна зарада у Србији пре две године и сада има сасвим различиту куповну моћ - сматра економиста Драгован Милићевић. - Зараде не могу да прате тренд цена јер на њихово кретање утичу различити фактори који условљавају пад или раст стандарда. Када би цене пратиле инфлацију онда не би било различитих кретања цена и стандарда. На цене хране утичу трошкови пољопривредне производње и наравно понуда и тражња. Храна је практично есенцијална потреба и за њу се морају издвојити неопходна средства. Различити картелски споразуми у том смислу имају велики значај управо због чињенице да ове производе није могуће заменити нити одложити њихову потрошњу.

Месо је све даље од тањира просечног потрошача. Пре две године за килограм телетине ваљало је радити пола дана. Данас смо и ту половину "пробили". За килограм овог меса на послу морамо да оставимо чак 4,2 сата. Разлика се осети и код јефтинијих врста меса. За сат рада некада смо могли да купимо 500 грама, а сада 400 грама свињетине. Сатница нам није довољна ни за килограм пилетине. Фали нам најмање 60 динара.

ЖИВОТ ЗА СТАНПРЕ две године у Београду се могао купити станчић за 50.000 евра. У том тренутку за њега је требало радити 25.380 сати. То је 3.172 дана, што је 144,5 месеци. Стан је тражио пуних 12 година рада. Под условом да се цела плата, до последњег динара, остави са стране. Исти услови важе и данас, само до 50.000 евра на послу треба провести мање него пре две године 24.583 сата. То је четири месеца мање него пре две године.

- Кретање зарада је одређено пре свега ситуацијом у компанијама, држави генерално, зависе од привредне активности и продуктивности - додаје Милићевић. - Њихов раст лимитиран је пре свега трошковима и укупним приходима. Наравно да у кризи привредни амбијент није повољан и самим тим нема простора за повећање реалних плата без инфлације.

Када је у питању техника, мерила су другачија. Модели од пре две године више нису актуелни, па су и јефтинији. Тако за "филипсов" ЛЦД телевизор од 32 инча 2010. ваљало је радити 279 сати, скоро 35 радних дана. И тада је тај уређај коштао 55.000 динара. Данас може да се купи и за 41.000 динара, па односи "свега" 171 сат. Ако би тадашњем ЛЦД-у, данас одговарао 3Д модел, за њега из фирме не би излазили чак 417 сати, јер кошта око 100.000 динара.

Прилично изненађујуће, данашња рачуница показује да се са просечном платом брже долази до аутомобила. Пре две године за ауто од 10.000 евра ваљало је радити 5.076 сати. Ове године, не само што се за ту суму може купити боља лимузина, него се и одрађује који сат мање - 4.916 сати. То је 614 радних дана, односно око 28 месеци проведених на послу.

КОЛИКО САТИ РАДИМО ЗА

производ 2010. 2012.

фрижидер 188 208

ЛЦД ТВ 279 171

Кола од 10.000 € 5.076 4.916

Стан од 50.000 € 25.380 24.583

КОЛИКО НАМИРНИЦА КУПУЈЕМО ЗА САТ РАДА

производ 2010. 2012.

векна хлеба 5,2 5,4

литар млека 3,3 2,8

једно јаје 19,7 16,0

кг свињетине 0,5 0,4

Расте број гладних у Србији

Прошле године било је 29.500 корисника народних кухиња, док их је ове године 31.400, од чега су трећина малолетници

Једини оброк у току дана за више од 18.000 људи у Србији је онај који добију у народној кухињи – пола литре куваног јела и пола килограма хлеба. Заједно са свим негативним параметрима који су у последње време у порасту, повећава се и број корисника народних кухиња Црвеног крста Србије. Прошле године било их је 29.500, а ове 31.400, од чега је за 60 одсто њих то и једини оброк. Постоји потреба за отварањем нових народних кухиња и повећањем броја корисника у Димитровграду, Црној Трави, Куршумлији, Сурдулици, али тренутно нема могућности да се то и оствари. Уз Владу Србије која три године уназад обезбеђује десет основних животних намирница, попут брашна, уља, пиринча, тестенине, пасуља, грашка, бораније, месних конзерви, Црвеном крсту је неопходна и подршка локалних самоуправа без којих служење obroка корисницима пет дана у недељи не би било могуће. Уз основне животне намирнице, којима су народне кухиње обезбеђене до краја ове године, за припрему obroка потребно је, између осталог, и свеже месо, свеже поврће, просторија која испуњава санитарне услове, у којој ће се храна припремати, радници који ће правити и дистрибуирати оброке. Кључ одржања програма народних кухиња у Србији јесте сарадња локалних самоуправа и Црвеног крста, каже Весна Миленовић, генерални секретар Црвеног крста Србије.

– Локалне самоуправе обезбеђују финансијска средства како за набавку артикала хране, тако и за сам рад кухиње, док је улога Црвеног крста да обезбеди припрему obroка и контролише дистрибуцију најугроженијим корисницима. Врло је драгоцен била подршка Владе Србије, а у септембру ћемо се обратити новој влади са захтевом да она настави и у 2013. години – каже Весна Миленовић.

Међу корисницима народних кухиња су они који примају материјално породично обезбеђење, али и они који нису остварили то право, јер им примања премашују потребан цензус за веома мале износе, на пример за пет или десет динара. Забрињавајуће звучи податак да млади до 18 година чине готово трећину корисника народних кухиња. Тачније, 9.991 малолетника ручак добија у народној кухињи.

– Ми смо покушавали да реализујемо програм ђачких ужина, али нажалост нисмо успели да пронађемо донаторе за тај програм иако смо уложили знатне напоре да то остваримо. Потреба за помоћ деци је велика и они у народну кухињу обично долазе са својим породицама. Број корисника јесте порастао у односу на претходну годину, али 1999. и 2000. године, на пример, имали смо 100.000 корисника – наглашава Весна Миленовић.

Она, међутим, истиче и да се, због ограничених средстава, помаже у већини случајева најугроженијима, а да су критеријуми да би неко постао корисник народне кухиње веома оштри.

– Оброци се припремају према нутриционистичким стандардима који обухватају неопходне хранљиве састојке. Ту постоје међународни стандарди којих се придржавамо и које смо успоставили још деведесетих година. Трудимо се да често буде меса, мада нажалост не може бити баш сваки дан, као и да ти оброци, захваљујући помоћи локалних донатора, буду обogaћени – каже генерална секретарка Црвеног крста Србије.

Народне кухиње ове хуманитарне организације постоје у 73 средине у Србији, а у свакој је потребно најмање четворо запослених, и то професионалног особља, који припремају, дистрибуирају и деле храну. У неким срединама храна се развози до најугроженијих који су непокретни или слабо покретни или се довози до дистрибутивних центара одакле је преузимају корисници, док у појединим народним кухињама корисник оброк може појести и на месту где га преузима.

– Да бисте пружали подршку оваквом програму, он мора да буде стабилан. Не можете корисницима један дан рећи можда ћете сутра јести, а можда и нећете. Они морају да знају на шта могу да рачунају у ком периоду, јер неко ко је гладан и ко је дошао до тога да треба овакву врсту помоћи мора имати максимум сигурности. Донације Владе Србије, које се мере у стотинама милиона динара за основне животне намирнице, помогле су да неке локалне самоуправе нађу снаге да функционишу, издрже ову годину и да кувају храну за своје кориснике. Али отварање кухиње и континуитет њеног рада искључиво зависи од могућности локалне самоуправе да организује рад кухиње – наглашава Весна Миленовић.

Ј. Чалија

<http://www.politika.rs/rubrike/Drustvo/Krajem-jula-i-u-avgustu-nova-poskupljenja-hrane.sr.html>

Крајем јула и у августу нова поскупљења хране

БЕОГРАД – Последњих дана јула и почетком августа у трговинама у Србији поскупеће неке врсте сухомеснатих производа, брашна, млека и млечних производа, слаткиша, алкохолних и безалкохолних пића..., рекли су трговци за Танјуг.

На зеленим пијацама, међутим, због све богатије понуде сезонског воћа и поврћа, цене су знатно ниже.

Сухомеснати производи поскупеће од пет до 10 процената, брашно и тестенине од четири до 30 одсто, млеко и млечни производи од два до пет одсто, слаткиши од пет до 25 одсто, алкохолна пића до 12 процената.

У појединим трговинама поскупеће и пасуљ за 20 процената, месне и рибље конзрере од седам до 19 одсто, смрзнуто воће и поврће од пет до седам одсто.

Трговци су за август најавили поскупљење кућне хемије, козметике од пет до 12 одсто, а у наредном месецу произвођачи цигарета, који то нису учинили у јулу, подићи ће цене између 10 и 20 динара по паклици.

Компаније које су се одлучиле да повећају цене својих производа то правдају поскупљењем сировина и нестабилним курсом који је средином недеље достигао 118,68 динара за евро, а производајчи цигарета и повећањем акцизе.

Упркос тренду смањивања цена сезонског воћа и поврћа, оне бележе раст у неким местима која су теже погођена сушом.

Стручњаци процењују да ће цене основних животних намирница у наредном периоду расти јер је суша преполовила биљну производњу.

Стандардна потрошачка корпа не може да задовољи потребе просечне породице у Србији, а ситуација се може побољшати само повећањем привредне активности, запослености и просечних зарада.

Према анализи доскорашњег Министарства пољопривреде и трговине, просечна потрошачка корпа у мају износила је готово 58.000 динара (57.920,59 динара) и вредела је 1,43 просечних зарада од 40.442 динара.

За покриће минималне корпе требало је издвојити 0,76 просечне зараде или 30.580,66 динара.

Председница Центра за заштиту потрошача Србије (ЦЕПС) Вера Вида напоменула је раније за Танјуг да се у потрошачкој корпи више од 40 одсто троши на храну и да веома мало новца остаје за остале потребе - одећу, обућу, средства за личну хигијену, комуналије, књиге, позоришта, биоскоп и слично.

„Захваљујући лету и доброј понуди не тако скупог поврћа, потрошачи могу некако да изгурају до јесени. Чека нас много врућа јесен од лета јер обећавају поскупљење струје, па ћемо имати и 'струјни удар' на новчанике” пошто ће оно да подигне нови талас поскупљења,“ мишљења је Вида.

Танјуг

Danas.rs

http://www.danas.rs/danasrs/ekonomija/poslodavac_zakljucao_kapiju_i_otisao_na_odmor.4.html?news_id=244949

Радници Гоше - фабрике шинских возила више од два месеца штрајкују због неисплаћених зарада

Послодавац закључао капију и отишао на одмор

АУТОР: Г. ВЛАОВИЋ

Београд - Запослени у Гоши - фабрици шинских возила из Смедеревске Паланке налазе се у штрајку од 21. маја због тога што им послодавац дугује неисплаћене зараде, а од понедељка више не могу ни да уђу у круг фабрике, јер иако није донета одлука о колективном одмору, капија предузећа је закључана.

- Власник наше фабрике је словачка компанија Зос из Трнаве. Иако је од државе својевремено добио субвенције за отварање нових радних места, словачки послодавац је број запослених са 1.000 свео на 453 колико нас сада има. Примани су људи са бироа и по другим прописаним одредбама, за то је Зос добијао субвенције од државе, али је уобичајен случај да послодавац након три месеца те раднике отпушта. Од прошле године смањен је обим послова, а не повећава се ни цена рада по колективном уговору. У тренутку када нам је послодавац дуговао четири плате, оформили смо одбор и кренули у штрајк. У међувремену, исплаћене су нам по две плате и за март део од 6.500 динара - каже за Данас Милорад Милорадовић, председник Самосталног синдиката у фабрици Гоша.

Према његовим речима штрајкачи су свесни да у овом тренутку предузеће нема посла, али додаје да фабрика располаже готовим производима вредним пет милиона евра.

- Када би се продао само део тога, послодавац би веома лако могао да исплати заостале зараде. Међутим, менаџмент компаније нам је саопштио да имамо дуговања према Зосу из Трнаве где треба да се усмере паре. Ми због тога сумњамо да се капитал из наше фирме „исисава“, а плашимо се да власник не узурпира машине и опрему коју имамо у фабричким холовима и распрода их, а Гошу отера у стечај. Претпостављамо и да је пословодство због тога наредило закључавање капија - објашњава Милорадовић и додаје да је са Министарством економије договорено да држава издвоји између 17 и 18 милиона евра, како би Гоша ремонтвала вагоне Железница Србије, што би запослило стотинак радника, али да пословодство стомира тај посао тражећи да се прво радници врате на посао.

Заменик генералног директора у фабрици Гоша, Горан Даничић, истиче за Данас да је пословодство од првог дана штрајка у контакту са Штрајкачким одбором.

- Ми смо исплатили заостале зараде за јануар и фебруар и затражили смо од радника да се врате на посао. То им је сугерисао и дојучерашњи министар економије Небојша Ђирић. Међутим, штрајкачи су се оглушили о такве захтеве. Уместо тога, они истичу немогуће захтеве као што су промена менаџмента и тврде да власник жели нешто да им отме и да их превари. Истина је да словачки власник не жели ништа да узме из фабрике, а матичној компанији Шинска возила дугују око девет милиона евра - каже Даничић и потврђује да је 11. јула постигнут договор са државом око ремонта возова Железница Србије, али каже да је ствар пала у воду јер запослени не желе да се врате на посао.

Он тврди да за реализацију тог посла „надлежни у држави траже прекид штрајка, али радници не желе то да прихвате“. Додаје и да је пословодство спремно да исплати две заостале плате, али када почне процес рада у фабрици. С обзиром да до тога није дошло, донета је одлука да се закључа капија предузећа док је пословодство на одмору „како нешто не би евентуално било украдено“, објашњава Даничић.

- Ми смо донели одлуку да запослени иду на плаћени одмор јер је у току штрајк, те радници и онако нису у фабричком кругу. Не могу да вам потврдим да ли смо донели формално решење о принудном одмору. Могуће је да су, када је реч о томе, радници у праву и да смо ми погрешили, и ако је тако, очекује нас казна. Међутим, једино решење за излазак из проблема који су настали је да се штрајк прекине. Онда ће производња да се настави, али део радника ће морати на принудне одморе. Ми бисмо волели да наставимо производњу и упослимо све раднике које сада имамо на платном списку, али ситуација је таква да нам у овом тренутку нису сви потребни - закључује Даничић.

Решење о клин

- Врхунац осиноности послодавца је тај што нам је фабрика закључана и не можемо да уђемо у њу. То је незаконита одлука, јер није донето решење о принудним одморима. Зато смо се и жалили инспекцији рада која је наложила да се капија отвори али послодавац остаје глув на то. Ми не одустајемо од нашег захтева да нам се исплате заостале зараде и не дозвољавамо ником да износи алате, опрему и готову робу коју поседује фабрике - наглашава Милорад Милорадовић.

<http://www.rts.rs/page/stories/sr/story/57/Srbija+danas/1147382/Zamrznut+%C5%A1trajk+gla%C4%91u.html>

Замрзнут штрајк глађу

Радници "Шумадија ДЕС-а" замрзли штрајк глађу, након што је пословодство уплатило једнократну помоћ од 100.000 динара.

Радници крагујевачког предузећа „Шумадија ДЕС“ замрзли су штрајк глађу који су почели пре 19 дана.

Радници су одлучили да привремено обуставе протест, пошто им је пословодство уплатило једнократну новчану помоћ од 100.000 динара, неопходних за куповину лекова и лечење, потврдила је председница Синдиката и социјална радница Милка Миловановић.

Седморо радника који су штрајковали глађу, током преподнева је напустило зграду предузећа у којој су непрекидно боравили од почетка месеца.

Подсетимо, штрајкаче су јуче посетили и лекари крагујевачке Медицине рада и упозорили раднике да би даљи наставак штрајка глађу могло да буде погубан.

О захтевима запослених, који се односе на исплате заосталих зарада, што је и био разлог обуставе рада, расправљаће се накнадно.

У Синдикату "Шумадија ДЕС-а" очекују да ће већ наредне недеље организовати састанак у новоформираном Министарству рада и социјалне политике и пронаћи решење за исплату заосталих зарада и наставак производње.

Крагујевачка инспекција рада је у четвртак наложила руководству предузећа да исплати се заостале зараде, али "Шумадија ДЕС" за то тренутно нема новца.

У предузећу "Шумадија ДЕС", које производи металну галантерију, од 84 запослених више од 50 су особе са инвалидитетом.

Радници овог предузећа штрајковали су и почетком године.